

HỒI THỨ HAI MƯỜI MỐT

GẶP KẸ ÁC RA TAY DIỆT TRỪ LIỀN

Dật Tư nói tới đờ khẻ thở dài mà nói với Bách Biểu tiếp:

-Nhưng cũng may nhờ có hai người, nên mới giết nổi Giang Tử Kỳ và làm đảo lộn cả Ly Hồn cốc, dò thám được khá nhiều tin tức rất quan trọng.

Bách Biểu cau mày lại đáp:

-Tạ Tiên Tử, tuy Độc Cô lão đệ đã trải qua biết bao sự gian nan hiểm trở, rồi lại may mắn thoát hiểm nhưng theo sự nhận xét của lão, nên cứ để cho Ôn cô nương ở trong ổ ma mãi như vậy, sẽ có hại nhiều hơn là có ích.

Dật Tư gật đầu tán thành:

-Cụ nghĩ như vậy rất phải, cũng như tiểu bối vậy. Hãy chờ Độc Cô biểu đệ tỉnh rượu đã, rồi chúng ta hãy bàn tán sau.

-Theo lời của Độc Cô lão đệ nói, thì công lực của Chúc Thiếu Khoan đã luyện tới mức kinh người. Nếu bây giờ lại để cho Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu mà hạ sơn liên kết với Hoàn Vũ Cửu Sát. Lão chỉ e tai kiếp này quá lớn. Chúng ta chưa chắc đã đương đầu nổi với chúng.

-Đạo cao một thước ma cao một trượng, việc thiên hạ vẫn thường thường như vậy! Bằng không những công việc phù trì chính khí, vệ đạo giáng ma gọi sao được là sự nghiệp to tát và gian nan khó lắm? Cũng may Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu xưa nay rất tự phụ không thêm hợp tác với bất cứ một người nào cả.

-Tiên tử bảo ợm Dương Song Ma khó đấu hơn, hay là Hoàn Vũ Cửu Sát khó đấu hơn?

Dật Tư ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát người nhiều. ợm Dương Song Ma thì tài nghệ cao siêu....

Bách Biểu vội đỡ lời:

-Tiên tử bảo tài ba của ợm Dương Song Ma cao siêu hơn cả Chúc Thiếu Khoan phải không?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Dù Thiếu Khoan có luyện thành công môn Thiên Ma Huyết Khuyết đi chăng nữa, cũng không thể thắng nổi Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu.

-ợm Dương Song Ma đã lợi hại như vậy, theo ý lão chúng ta nên đính ước với chúng trước, rồi nghĩ cách đối phó. Bằng không nếu Song Ma nổi giận hạ sơn, đến kiếm tiên tử trả thù ngay, lão chỉ e những đệ tử của phái Điểm Thương sẽ bị tai kiếp trước.

- Ớm Dương Song Ma đã ẩn tích lâu năm đến giờ nghe Tiểu Đào nói chúng ta mới biết cha mẹ của y thị chưa chết, nhưng ẩn cư ở đâu thì không ai hay biết gì cả. Vậy thì làm sao mà đi đính ước với chúng được?

Bách Biểu nghe nói lo âu vô cùng, lại nói tiếp:

-Chúng ta không thể đứng vào thế chủ động thì đứng vào thế bị động vậy. Như vậy chúng ta phải tập hợp hết các cao thủ của phái Điểm Thương lại...

Dật Tư vội ngắt lời:

-Như thế không được! Cũng nên biết Ớm Dương Song Ma là hai ma đầu cái thế, đừng nói các nhân vật khác của phái Điểm Thương mà ngay cả tiểu bối đây cũng không địch nổi bất cứ một người nào trong vợ chồng chúng.

Bách Biểu dậm chân hậm hực nói tiếp:

-Từ khi Dương Tiểu Đào giơ cái móc ngọc đoạt hồn ra, lão đã biết lai lịch của y thị ngay rồi, định ngăn cản Độc Cô lão đệ, nhưng đã muộn. Phen này để cho Độc Cô lão đệ gây nên một tai họa tày đình.

-Cụ đừng có lo âu buồn rầu như thế, cổ nhân đã dạy: "Là phúc thì chưa chắc đã là họa, mà là họa thì không sao trốn tránh thoát được". Vậy chúng ta nghĩ cách đối phó với Ớm Dương Song Ma mà để các môn hạ của phái Điểm Thương khỏi bị tai kiếp mới được. Nhưng muốn làm cho các đệ tử khỏi mang họa, cũng không phải là không có cách, chỉ phải một cách ấy không được quang minh chính đại một chút!

-Chẳng hay Tạ tiên tử đã nghĩ ra được kế gì rồi thế?

Dật Tư có vẻ hổ thẹn đáp:

-Quý hồ tiểu bối trốn tránh đi nơi khác, là phái Điểm Thương không còn bị vạ lây nữa.

Bách Biểu nghe nói nghĩ bụng:

"Tạ tiên tử ở lại mọi việc mà còn không thoát nổi tai nạn, nay nàng lại bảo trốn đi thì không việc gì. Thế là nghĩa lý gì?"

Dật Tư đã hiểu Bách Biểu đang nghĩ gì rồi, liền giải thích:

-Ớm Dương Song Ma tuy rất hung ác nhưng lại là người rất kiêu ngạo, không bao giờ chúng ra tay giết bừa giết bãi những thủ hạ của phái Điểm Thương một khi người chưởng môn của phái ấy vắng mặt cả. Cho nên quý hồ tiểu bối kịp thời trốn tránh mà chỉ lựa chọn một đệ tử trẻ tuổi táo bạo ra mặt ứng đáp đợi chờ Ớm Dương Song Ma tới mà trả lời cho chúng biết người chưởng môn đợi chờ lâu ngày không thấy hai vị tới thì xin mời hai vị đến một nơi nào đó gặp gỡ. Như vậy Ớm Dương Song Ma thế nào cũng đi đến chỗ hẹn ước để tìm kiếm tiểu bối ngay chứ không khi nào chúng lại ra tay giết bừa bãi các môn hạ đệ tử của phái Điểm Thương đâu.

-Kế này hay lắm! Hay lắm! Vậy sao tiên tử lại bảo là không được quang minh chính đại! Chẳng hay tiên tử định hẹn ước với vợ chồng y ở đâu?

Dật Tư cau mày lại đáp:

-Đây là một sự rất quan trọng và cũng rất khó khăn nếu xử lý được khéo léo thì có thể tiêu tan giải hoá được ngay mà trái lại xử lý thất đáng, thì sẽ làm cho giang hồ bị vạ lớn, chứ không sai. Nên nhất thời tiểu bối vẫn chưa dám quyết định hẳn là sẽ hẹn chúng tới đâu hết, phải đợi chờ tiểu đệ thức tỉnh, rồi bàn tán với nhau xem có kế nào hoàn hảo hơn không?

Bách Biểu nghe nói liền lấy hai viên thuốc màu trắng ra nhét ngay vào mồm Độc Cô Sách, Dật Tư thấy thế mỉm cười hỏi:

-Hai viên thuốc đó của tiền bối có phải là giải tửu hoàn đấy không?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Người có công lực thâm hậu như Độc Cô lão đệ, rất ít khi bị say sưa như thế này, mà khi đã say thì thế nào cũng ngủ lâu lắm mới có thể lai tỉnh được. Bây giờ chúng ta đang cần lão đệ mau tỉnh táo để bàn tính đại sự, nên lão phu mới phải cho lão đệ uống hai viên thuốc giải tửu.

Bách Biểu là đại tửu đồ, tất nhiên thuốc giải tửu của ông ta phải rất linh nghiệm. Độc Cô Sách uống xong hai viên thuốc ấy, không đầy nửa tiếng đồng hồ sau đã lai tỉnh ngay.

Bách Biểu thấy Độc Cô Sách đã tỉnh rượu, liền nói cho chàng biết thân phận của Tiểu Đào và lai lịch của cái móc ngọc và chàng giết chết Tiểu Đào sẽ xảy ra hậu quả như thế nào v.v..

Nghe Bách Biểu nói xong, Độc Cô Sách có vẻ hổ thẹn liền nói với Dật Tư rằng:

-Thưa chị, không ngờ vì em say rượu mà đã gây nên tai hoạ lớn cho chị. Nếu vợ chồng ẻm Dương Song Ma tới đây để trả thù cho con gái cưng, khiến môn hạ của Điểm Thương bị tổn thương thì biết làm sao bây giờ đây?

Dật Tư liền an ủi Độc Cô Sách rằng:

-Biểu đệ không nên buồn rầu như thế, nếu đêm nay mà để chị đối phó với Dương Tiểu Đào, kết quả cũng vẫn phải giết chết y thị như hiền đệ vậy. Vì ngu tử là người chưởng môn của một môn phái, không thể nào chỉ vì nề oai danh của cha mẹ y thị, mà mình phải lép vế mị điều được. Hơn thế nữa đối phương lại hung ác kiêu hãnh tuyệt thế, như vậy tránh sao khỏi sự ra tay chiến đấu với y thị.

-Tuy trận đấu ấy không sao tránh được nhưng nếu tiểu đệ không giết chết y thì hậu quả đâu đến nỗi nghiêm trọng như thế này.

-Tiểu đệ nói như thế là sai rồi, cổ nhân vẫn thường nói: "Người không có lòng giết hổ, nhưng hổ lại có ý vồ người" và còn một câu nữa là "đã vào đấu trường, cha con không bao giờ nhân nhượng". Khi đôi bên đã ra tay đấu với nhau rồi dù biểu đệ không giết Tiểu Đào, thì Tiểu Đào sẽ giết biểu đệ, nhất là cái móc "Đoạt hồn thanh ngọc câu" của y lợi hại vô cùng, khi nào y lại chịu tha thứ cho biểu đệ được? Cho nên gặp những kẻ hung tà thì nếu có thể diệt trừ được ta nên trừ ngay. Cổ

nhân đã dạy: "Gặp Văn Vương ta nói lễ nghĩa mà gặp Kiệt Trụ thì ta phải động binh đao", lời nói ấy thực không sai một ly một tí nào hết.

Độc Cô Sách thấy chị họ không có trách cứ mình thì chớ, mà lại còn nói như thế trong lòng mới an tâm. Chàng bỗng cau mày lại hỏi Dật Tư và Bách Biểu rằng:

-Bây giờ đã trót lâm rồi, muốn cứu vẫn không được nữa. Chúng ta nên nghĩ cách đối phó với Song Ma, nếu chúng xuống núi tầm thù thì sao?

Bách Biểu vừa cười vừa đỡ lời:

-Trước khi lão đệ chưa tỉnh, Tà tiên tử đã nghĩ ra được một cách, nhưng chờ lão đệ tỉnh rượu đã rồi sẽ bàn tán thêm, mới dám quyết định hẳn.

Nói xong, ông ta liền kể lại mưu kế của Dật Tư đã định như thế nào cho Độc Cô Sách nghe.

Nghe xong Độc Cô Sách mỉm cười hỏi Dật Tư rằng:

-ý kiến của chị hay lắm, vậy còn phải hỏi gì tiểu đệ nữa?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Ngu tử muốn thương lượng với biểu đệ là nên hẹn ước với Song Ma tới chỗ nào dứt khoát mới là thượng sách?

Nghĩ giây lát, Độc Cô Sách đáp:

-Trước khi quyết định địa điểm để hẹn ước, chúng ta cần biết rõ công lực ๘m Dương Song Ma lợi hại tới mức độ nào, rồi chúng ta mới biết cách mà đối phó. Và mới biết kiếm người nào để giúp chúng ta một tay.

Dật Tư cau mày lại gật đầu đáp:

-Biểu đệ nghĩ như vậy rất phải. Công lực của vợ chồng Song Ma vừa độc ác vừa cao minh, có lẽ hai chị em chúng ta gắng sức đối phó thì may ra chỉ địch nổi một người trong vợ chồng chúng thôi.

Độc Cô Sách biết chị họ mình là người chưởng môn của phái Điểm Thương xưa nay rất tự phụ ít khi khen ngợi người khác để tự làm giảm nhuệ khí của mình như thế bao giờ. Nay chị ấy phải khen ngợi vợ chồng Song Ma như vậy, đủ thấy vợ chồng chúng phải lợi hại tới cực độ, nên nàng mới nói như thế. Nên chàng kêu "ồ" rồi cau mày lại hỏi:

-Biểu tử nói như vậy, chỉ nơi mà chúng ta hẹn ước vợ chồng Song Ma phải có một người đủ tài ba đối phó được một trong vợ chồng của chúng phải không?

-Biểu đệ phân tích rất đúng, biểu đệ thử nghĩ xem nơi nào mới có đủ điều kiện như chúng ta đang nghĩ đây?

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nhảy lên kêu hớn hở cười như điên như khùng đáp:

-Có rồi! Có rồi! Nơi đây thực là tuyệt diệu!

Dật Tư thấy chàng đắc trí như vậy, liền mỉm cười hỏi:

-Đó là nơi nào thế? Biểu đệ mau nói đi?

Độc Cô Sách không chần chừ gì hết, vội đáp:

-Nam Hải Phổ Đà Sơn!

Dật Tư ngạc nhiên hỏi lại:

-Biểu đệ đã tỉnh rượu chưa thế? Sao lại hẹn ếm Dương Song Ma đến núi Phổ Đà ở Nam Hải làm gì? Chẳng lẽ biểu đệ muốn mời Quan Thế ếm Bồ Tát xuống giúp chúng ta một tay chăng?

Độc Cô Sách thất cười đáp:

-ếm Dương Song Ma chỉ là biệt hiệu của một kẻ hung ác thôi, chứ không phải là yêu ma thực đâu mà chúng ta phải nhờ đến Quan ếm Bồ Tát trợ giúp cơ chứ?

Nói xong chàng bèn nói cho Dật Tư biết hiện Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ, hai vị ân sư và sư thúc của chàng đang ở núi Phổ Đà tu luyện môn thần công và dùng "Tiểu chuyển Luân đại pháp" để hoán thai hoán cốt, thay gây đẩy tỳ cho Độc Cô Hưng v.v..

Dật Tư nghe xong mới biết tại sao Độc Cô Sách lại quyết định hẹn ước với ếm Dương Song Ma đi Phổ Đà như thế.

Độc Cô Sách lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Chị thử nghĩ xem chúng ta hẹn ước với vợ chồng Song Ma tới Nam Hải Phổ Đà, để chúng ác chiến với Thích Đạo Song Tuyệt, chẳng phải là một đại sự của võ lâm là gì?

Bách Biểu cũng vỗ tay khen ngợi:

-ý kiến của Độc Cô lão đệ hay lắm!...

Ngờ đâu ông ta chưa nói dứt thì Dật Tư đã xua tay và đỡ lời ngay:

-Cụ thử nghĩ xem, thì đã biết ý kiến của Độc Cô biểu đệ không hay một tí nào cả.

Độc Cô Sách rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Chị thử nghĩ lại xem trong võ lâm đương thời, còn có ai cao minh được bằng ân sư với sư thúc của đệ nữa?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Không phải là ngu tử bảo Thích Đạo Song Tuyệt không cao minh đâu, mà là bảo hai vị tiền bối ấy đang tu luyện thần công ở Nam Hải Phổ Đà, để chuẩn bị đối phó với Thiên Nam đại hội và còn bận dùng Tiểu Chuyển Luân Đại Pháp để chữa cho Độc Cô Hưng thì rất tối kỵ để cho người khác đến quấy nhiễu. Nếu chúng ta hẹn ước ếm Dương Song Ma tới đó liệu có thể làm mất đại sự của hai vị tiền bối ấy không?

Độc Cô Sách như mới nằm mơ, vừa thức tỉnh, kinh hoàng đáp:

-Nếu chị không nhắc nhở đến vấn đề đó, thì tiểu đệ cũng không nghĩ tới! Phải, chúng ta không nên hẹn ước với Song Ma đến Nam Hải thật!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Biểu đệ sơ ý như vậy, ngu tử phạt biểu đệ phải nghĩ cho ra được một nơi khác đấy.

Độc Cô Sách gượng cười:

-Địa điểm thì dễ kiếm lắm, nhưng muốn kiếm được người trợ giúp, thì quả thực là khó khăn! Ngoài chị ra thì chỉ có Hoàng Diệp đạo trưởng của phái Không Động, Thanh Huyền chân nhân của phái Võ Đang...

Không chờ chàng nói dứt, Dật Tư đã xua tay ngắt lời:

-Không được! Không được! Không thể đi kiếm những người ấy được! Ợm Dương Song Ma đã có tiếng là táng môn sát tinh, phái Điểm Thương gây nên tai họa thì thôi, chứ ta không nên lôi kéo các môn phái khác vào để mang họa lây. Huống hồ Thanh Huyền của Võ Đang, Hoàng Diệp của Không Động, Liễu Trần của Thiếu Lâm, Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi bang với Công Dương Thọ... công lực của họ chỉ ngang tài với chúng ta thôi, như vậy thì họ địch sao nổi vợ chồng Ợm Dương Song Ma?

Bách Biểu đứng cạnh đso nghe liền cau mày lại lắc đầu xem lời nói:

-Các nhân vật chưởng môn của các đại môn phái đều không thích hợp cả như vậy thì thực khó kiếm quá!

Độc Cô Sách chẳng nói chẳng rằng cứ cau mày lại suy nghĩ hoài, nhưng hai con mắt của chàng bỗng sáng ngời lên. Dật Tư thấy vậy liền mỉm cười hỏi Bách Biểu rằng:

-Biểu đệ của tiểu bối là người thông minh tuyệt đỉnh, xem thái độ của biểu đệ như vậy chắc là đã nghĩ ra được một người nào rồi cũng nên?

Bách Biểu lắc đầu đáp:

-Vừa rồi chúng ta đã nói ra hết những anh hùng dương thế rồi, mà không có một ai là thích đáng cả, như vậy Độc Cô lão đệ có thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng...

Bách Biểu chưa nói dứt thì Độc Cô Sách đã lên tiếng, nhưng không phải là chàng nói diệu kế gì ra mà là đang lẩm bầm tự nói với mình.

Dật Tư với Bách Biểu đều rất ngạc nhiên, chăm chú nhìn và lắng tai nghe, chỉ nghe thấy Độc Cô Sách đang lẩm bầm nói hai câu: "Gặp Văn Vương thì nói lễ nghĩa mà gặp Kiệt Trụ thì phải động binh đao".

-Đây là tôi căn cứ câu "gặp Kiệt Trụ thì phải động binh đao" mà nảy nỡ ra linh cảm, và tiến thêm một bước nữa mới nghĩ ra được diệu kế. Vì Văn Vương phạt Trụ, nếu Văn Vương thắng, dân chúng được làm ăn yên ổn, nhưng nếu Văn Vương bại, thì dân chúng sẽ còn đau khổ hơn bây giờ nhiều. Nếu có thể sai được vua Kiệt đánh vua Trụ thì bất cứ bên nào thắng bên nào bại, rốt cuộc vẫn diệt trừ được một bạo quân, còn bạo quân đắc thắng kia, tuy đắc thắng mà cũng bị vỡ đầu sứt tai.

Nhân lúc ấy, chúng ta thừa thời cơ đứng lên cử đội quân Thang Vũ như vậy có phải là chúng ta nhất cử lưỡng lợi không?

Bách Biểu nghe chàng ta nói vậy, gật đầu lia lịa, mỉm cười khen ngợi:

-Độc Cô lão đệ nghĩ như vậy quả thật là vô thượng diệu sách, nhưng theo lời lão đệ nói muốn mời một người giúp sức, người đó lại là nhân vật của Hắc đạo, chẳng hay người đó là ai?

Độc Cô Sách đắc trí, vừa cười vừa đáp:

-Người đó không những rất có tên tuổi trong Hắc đạo, mà còn một điểm nữa là, hễ người Bạch đạo nào trông thấy y thị cũng phải kinh hồn thất đảm. Y thị chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu oai trấn thiên hạ đấy.

Dật Tư thất thanh hỏi:

-Độc Cô biểu đệ nói Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh ư? Tại sao y thị lại chịu giúp chúng ta?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Nếu tiểu đệ muốn y thị giúp, y thị sẽ giúp ngay, vì y thị đã để ý đến tiểu đệ rồi.

Dật Tư nghe nói kinh ngạc, liền hỏi tiếp:

-Sao Bạch Phát Quỷ Mẫu lại để ý đến biểu đệ?

Bách Biểu cũng thắc mắc vô cùng, xen lời hỏi:

-Y thị thấy lão đệ anh tuấn nên muốn kén lão đệ làm người yêu hay là thấy căn cốt của lão đệ hơn người mà muốn thu lão đệ làm môn đồ?

Độc Cô Sách biết mình đã lỡ lời, mặt đỏ bừng, gượng cười đáp:

-Đồng lão tiên bói đoán sai rồi, Bạch Phát Quỷ Mẫu để ý tiểu đệ làm rể để lấy con gái của y thị.

Dật Tư vẫn kinh ngạc hỏi tiếp:

-Xưa nay Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn có tiếng là cô độc, như vậy y thị làm gì có con gái?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Y thị khen con gái đẹp vô cùng, có thể nói là trên đời cũng ít có, mà dưới đất khó kiếm ra người thứ hai.

Nói xong, chàng liền kể câu chuyện mình gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu đang luyện Tứ Sát ếm Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ ở trong Thiên Ma cốc trên núi Câu Lưu, chàng đã đấu kiếm với y thị hơn trăm hiệp và còn hẹn nhau đến tết Trung Thu sẽ gặp lại ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù, v.v..

Bách Biểu nghe xong gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Theo Độc Cô lão đệ nói như vậy chỉ cần lão đệ nhận làm tử tế của Bạch Phát Quỷ Mẫu thì y thị là mẹ vợ tất nhiên phải giúp lão đệ đối phó với Dương Thúc Độ và Sử Lục Châu, hai tên ếm Dương Song Ma ấy.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Vợ chồng Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu công lực cao siêu khôn tả, vả lại còn có những môn ám khí và khí giới rất lợi hại là Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Câu, nhưng Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh luyện hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát ếm Hồn Sa cũng là tuyệt học hãn thế, âm độc không thể tưởng tượng. Biểu tỳ bảo tiểu đệ dùng chính sách dĩ độc công độc ấy có được không?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Quả thật Là hảo kế diệu tuyệt.

Độc Cô Sách gượng cười nói tiếp:

-Kế này của tiểu đệ tuy huyền diệu thật, nhưng tiểu đệ vẫn nhận thấy hơi trái với lương tâm.

Bách Biểu vội ngắt lời:

-Cái gì là trái với lương tâm nào? Một đảng là Kiệt, một đảng là Trụ, lão đệ chỉ phải làm đông sàng khoái tế trước, rồi mới làm Thanh Vũ đấy thôi. Lão đệ mau theo kế hành sự đi.

Độc Cô Sách đưa mắt nhìn Tạ Dật Tư rồi gượng cười nói tiếp:

-Thưa chị, chúng ta theo kế hoạch mà tiến hành rồi, nếu có hậu quả gì không tiện thì chị làm ơn gánh vác hộ đôi chút nhé?

Dật Tư không hiểu, hỏi lại:

-Biểu đệ nên nói rõ một chút, cái gì là hậu quả không tiện?

Độc Cô Sách muốn nói lại thôi, hình như có điều gì ngại ngùng, nhưng rốt cuộc chàng vẫn ấp úng đáp:

-Đó là việc tiểu đệ bằng lòng lấy con gái của Bạch Phát Quỷ Mẫu, không phải là... đệ tự nguyện đâu, và chắc cũng không khi nào thành sự thật được. Đấy chỉ là theo kế sách tạm thời nhận lời y thị đấy thôi.

Dật Tư nghe xong mới vỡ lẽ liền kêu "ồ" một tiếng, rồi hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Có phải biểu đệ sợ sau này Ôn cô nương hiểu lầm thì nhờ ngu tỳ giải thích hộ cho phải không?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng và nói tránh sang chuyện khác:

-Hai chữ "hiểu lầm" thường thường gây nên rất nhiều tai hoạ, nên tiểu đệ mới phải nhờ chị trước nếu nhỡ có chuyện gì rắc rối xảy ra thì xin chị chứng minh hộ lòng của tiểu đệ.

Dật Tư gật đầu đáp:

-Được! Được! Ôn cô nương rất hợp với ngu tỳ, ngu tỳ xin đảm nhiệm việc này cho. Nhưng biểu đệ chớ có thấy con gái của Quỷ Mẫu quá đẹp mà làm giả hoá thật, biến thành chồng của Quỷ nữ thật sự thì phiền lắm đấy.

Độc Cô Sách cau mày lại nói tiếp:

-Sao chị lại nói đùa tiểu đệ như thế? Tiểu đệ còn một việc nữa vẫn tấm tức ở trong lòng hoài, muốn thỉnh giáo chị.

-Có chuyện gì biểu đệ cứ nói đi, chúng ta là chị em hà tất phải dùng đến hai chữ "thỉnh giáo" như thế!

-Tiểu đệ muốn biết mối thù của Ôn cô nương với Quỷ Mẫu như thế nào?

-Biểu đệ hỏi thật đúng người vì việc này ngoài đôi bên đương sự ra, thì chỉ có ngu tử với Hận Thiên Ông Công Dương Thọ là biết rõ nguyên nhân câu chuyện đó thôi.

-Mẹ của Ôn cô nương là ai? Tại sao lại bị Quỷ Mẫu giết chết?

-Mẹ của Ôn cô nương là Phật Nữ Ôn Sa, người đã lừng danh thiên hạ năm xưa. Bách Biểu nghe nói ngạc nhiên xen lời hỏi:

-Phật Nữ Ôn Sa là nữ hiệp cái thế năm xưa, đến lúc chết hãy còn là độc thân, sao lại có con gái được? Và tại sao con gái của Phật Nữ Ôn Sa cũng họ Ôn như thế?

Dật Tư lắc đầu thờ dãi đáp:

-Người có tình, Phật sao lại vô tình được? Huống hồ Ôn Sa chỉ có biệt hiệu là Phật Nữ thôi, chứ có phải là người tu hành đâu? Nàng đi ở trong núi gặp phải độc chướng, bị mê man bất tỉnh, sau khi lai tỉnh mới biết mình đã được một người đàn ông rất anh tuấn cứu giúp. vì Ôn Sa quá đẹp nên trong khi thiếu niên ấy giải độc chướng cho nàng đã làm nên một việc không thể nói cho người ngoài hay được.

Bách Biểu lại hỏi tiếp:

-Thế sau khi lai tỉnh, Ôn Sa xử trí ra sao?

Dật Tư đáp:

-Ôn Sa tính nóng như lửa, khi biết mình đã thất thân với người, liền dùng nội gia cương chưởng đánh người đó một chưởng rồi hậm hực bỏ đi luôn.

Độc Cô Sách cau mày hỏi tiếp:

-Vì thế mà Phật đã mang bầu phải không?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Năm sau Ôn Sa mới biết là mình đã mang bầu. Không thể nào để cho đứa con sắp chào đời mà không có cha, nàng nghĩ đến thiếu niên anh tuấn kia, nhận thấy chàng rất phong lưu tao nhã và lại có ơn cứu mình thoát chết vì vậy nàng mới thay đổi ý kiến mà quyết tâm lấy người đó làm chồng.

Bách Biểu xen lời nói:

-Phải nói đó là nghiệp chướng chứ không phải là duyên trời được.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi:

-Chả lẽ thiếu niên ấy không thèm lấy nàng ta hay sao?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Ôn Sa tìm đến chỗ định tình ngày nọ, thì chỉ thấy trước cửa ngôi nhà đó có một mộ mới, trước ngôi mộ có một thiếu phụ tuyệt đẹp mặc áo sô đang khóc sụt mướt.

-----oO-----